

tragtninger længere; jeg kan maaffee senere komme til at gennemgaae dem mere stykkevis.

Der foreligger inidbertid endnu et Spørgsmaal, som efter min Mening er meget vigtigere, som jeg allerede har antydet, og hvorover jeg nu skal udtale mig, det er det saakaldte Bygprincip. Vi vide jo nu, at her slet ikke er Spørgsmaal om Byg, men at der efter det meget fortrinlige Arbejde, der er kommet fra Commissionen, er Spørgsmaal om Portioner, sammensatte af et vis Slags Levnetsmidler og Fornødenhedsgjenstande. Det har man forkastet, men jeg har ikke, hverken i hvad jeg har hørt af den ærede Minister eller i hvad jeg har læst i denne Piece, fundet et eneste Ord, som retsførdiggjør denne Forkastelse. Man har sagt, og det synes næsten at være den Grund, der har standset den ærede Minister paa den Bane, han quartveis synes at have betraadt, at det Maskineri, som er blevet anvist for at komme over til dette System, er af en saa indviklet Natur, at man ikke turde gaae ind derpaa; men hvorfor er man kommen til et saa indviklet System? Fordi man vil fyldestgjøre en Fordring, som slet ikke er tilstede. Man gaaer ud fra, at man nødvendigvis skylder Embedsmændene Regnskab for, hvad man vil give dem udenfor deres bestemte Gage, men man skal gaae ud fra, at vi søge en Maade at regulere et Gratiat paa, og om de faae ganske nøie efter Reglerne eller ikke, derpaa kommer det ikke an. Det, vi paa den Maade give dem et Mar, maa de takke for, og naar vi ikke give dem Noget, maa de ikke klage derover; det er en simpel Betragtning, og naar vi gaae ud fra den, er dette Portionssystem let at bringe i Anvendelse. Hvorledes hænger det sammen med Rigsdagens stuantstille Virksomhed? Den deler sig i to Dele, hvoraf den ene gaaer ud paa Forudbevilling, den anden paa Tillægsbevilling; Forudbevillingen gives for Finantsaaret begynder, Tillægsbevillingen i Finantsaarets Løb. Dersom vi nu sige: de Gager, vi have fastsat, skulle hver Maaned udbetales med $\frac{1}{12}$, men det Tillæg, som skal gives med et ubestemt Beløb, skal først gives, efterat Tillægsbevillingen er fremlagt, saa kan der med Tillægsbevillingen

følge et Forslag til en Britsbestemmelse paa Portionen, som da træder frem som Lov; dermed er det færdigt, og det hele Maskineri er da fuldkommen simpelt. Med hvilke Midler Ministeren nogenlunde skaffer sig Markedets Priser, kommer det ikke saa overmaade nøie an paa; Sagen kommer her for i et Udvalg, En siger: Svedsferne have været dyrere, En Anden siger: Rostnerne have kostet mindre, men til Slutningen votere vi over, hvad de forskellige Gjenstande have kostet, der kommer da saa og saa Meget paa hver Portion, derefter rette vi os og derved er det bestemt, til hvilken Brits en Portion skal ansættes. Embedsmændene faae altsaa et Tillæg, isald Portionerne stige over den Brits, men i modsat Fald faae de kun deres Gage, den Ene faaer 2, den Anden 3, den Tredie 4 Portioner, og Differentien mellem den engang bestemte Brits pr. Portion, lad os sige 50, 60, 70 Rd., og den dyrere Brits, lad os sige 80, 90, 100 Rd., faae de i Genhold hertil, og der gives da med det Samme en Bevilling i Tillægsloven. Det Maskineri er simpelt; det er aldeles ikke vanskeligt, og man faaer tillige deraf at see, at vi holde fast paa, at vi ikke staae ligeoverfor en Embedsstand, der har Fordringer, men ligeoverfor Embedsmænd, hvis Vel vi tage os af saa godt, vi kunne. Vi maae desuden lægge Mærke til, at den forelagte Lov ikke alene gaaer ud paa at gjøre Noget for de Mænd, som man kan sige ere traadte i Embedsstilling med andre Forhaabninger end dem, der nu kunne opfyldes; den gjælder ogsaa for dem, der fremtidig blive ansatte; dem skylder vi kun een gang for alle at sige: vi tage Eder paa de Vilkaar, ere I ikke fornøiede dermed, saa sige vi gjenstidig Farvel til hverandre. Vi slippe nok gennem Verden, thi jeg haaber ikke, den Tid skal komme, hvor man ikke kan faae Embederne besatte; Levebrødene ville altid være gode nok til at vi finde Embedsmænd, og brugelige Embedsmænd.

Jeg troer, at det for Diebliffet vilde være at give den hele Forhandling for meget Stof, om jeg nu vilde fortsætte længere; skulde det være nødvendigt, skal jeg hellere senere komme tilbage derpaa igjen.